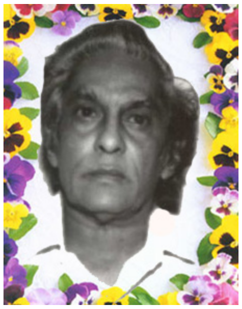

అడుగో అతడే హంతకుడు

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

(గత సంచిక తరువాయి)

"డాక్టర్ క్లినిక్‌నించి ఆ రోజు ఎన్నిగంటలకి బయలుదేరాడో కనుక్కోవాలి. ప్రయత్నించి చూడు" అన్నాడు యుగంధర్.

రాజు తలవూపి బయటికి వెళ్ళాడు. డాక్టర్ బల్ల సొరుగులు తెరిచి పరీక్షించడం ప్రారంభించాడు యుగంధర్. రోగులకి సంబంధించిన వివరాలు, ఇన్‌కంటాక్స్‌కు సంబంధించిన లెక్కలు, డైరీ, మెడికల్ లిటరేచర్ అంతే. డాక్టర్ అంతరంగిక జీవితానికి సంబంధించిన కాగితాలు ఏవీలేవు. జయంతి డాక్టరుకి రాసిన ఉత్తరాలు ఏవైనా దొరుకుతాయేమోనని వెతికాడు యుగంధర్.

బల్లసొరుగులో క్రోమియం ఫోటో ఫ్రేము ఒకటి ఉంది. ఆ ఫ్రేములో ఫోటోలేదు. ఖాళీ ఫ్రేము మాత్రమున్నది. యుగంధర్ ఫ్రేముని పరీక్షగా చూశాడు. కొత్తది కాదు. అందులో ఫోటో ఉండి ఉండాలి. ఎవరిది? జయంతిదా? డాక్టర్ పిల్లలదా? డాక్టర్ భార్య పార్వతి ఫోటో వుండేదా? ఆ ఫోటో ఏమైంది? ఎవరు తీశారు? యుగంధర్ ఆలోచిస్తున్నాడు. అతని దృష్టి బల్ల అవతల ఉన్న టెలిఫోన్ మీద నిలిచింది. డాక్టర్ యింటికి టెలిఫోన్ చేశాడు.

"పార్వతిగారూ నేను యుగంధర్ని. డాక్టరుగారి బల్లసొరుగులో ఒక ఫొటో ఫ్రేమున్నది. ఖాళీగా ఉంది. అందులో ఎవరి ఫోటో వుండేదో మీకు తెలుసా?" అడిగాడు.

"తెలియదు. నేను ఒకసారే క్లినిక్‌కి వెళ్ళాను. అదీ నిముషమే ఉన్నాను అక్కడ" అన్నది ఆమె.

"థాంక్స్" చెప్పి యుగంధర్ డిస్కనెక్ట్ చేశాడు. ఎమిలీని అడిగితే తెలుస్తుంది. ఈ విషయం అబద్ధం చెప్పదు. అబద్ధం చెపితే బయటపడుతుంది కనుక. ఎమిలీ ఒకతే కాదు డాక్టర్ పేషెంట్లు చాలామంది ఈ ఫ్రేము చూసి ఉండవచ్చు, బల్లమీద ఉండి వుంటే.

రాజు తిరిగివచ్చాడు. "డాక్టరు క్లినిక్ నించి ఎన్నిగంటలకి బయలుదేరి వెళ్ళినదీ తెలియలేదు కానీ ఆ రాత్రి దాదాపు పదకొండు గంటలవరకూ యిక్కడే ఉన్నట్లు తెలిసింది" అన్నాడు.

"ఎవరయినా చూశారా?" అడిగాడు యుగంధర్.

రాజు తలవూపి "మూడో యింట్లో వున్న ఒక పెద్దమనిషి బంధువుల యింటికి భోజనానికి వెళ్ళి బాగా ఆలస్యంగా తిరిగివచ్చాడుట. క్లినిక్ ముందునించే వెళ్ళాడుట. క్లినిక్‌లో దీపం వెలుగుతోందని చెప్పాడు. అప్పుడు దాదాపు పదకొండు గంటలయి ఉంటుందన్నాడు."

"దీపం వెలుగు మాత్రం చూశాడా? డాక్టర్ని చూశాడా?"

"డాక్టరుని చూడలేదుట. తలుపు మూసి ఉందిట."

యుగంధర్ ఆలోచిస్తూ "రాత్రి పదకొండుగంటలవరకూ డాక్టరు క్లినిక్‌లో ఏం చేస్తున్నాడు? జయంతి కోసం కాచుకున్నాడా? జయంతి ఎనిమిదిన్నరకల్లా రైలుస్టేషన్‌కి వెళ్ళిందిగా! ఎక్కడికయినా అర్జంటు కేసుమీద వెళ్ళి వచ్చివుంటాడా? అంత రాత్రి యింటికి

వెళ్ళకుండా క్లినిక్‌కి ఎందుకు వస్తాడు? ఆ పేషెంటుకి ఏదో మందు కావలసి క్లినిక్‌కి వచ్చివుంటాడా? మందు తీసుకుని ఆ రోగి ఇంటికి వెళ్ళి, మందు ఇచ్చి, ఇంటికి తిరిగి వెళుతున్నప్పుడు మరణించిడం జరిగిందా? అయితే ఆత్మహత్య ఎందుకు అవుతుంది? డాక్టరు డైరీ బల్ల సొరుగులోనే ఉంది. డైరీ తీసి చూశాడు. ఆ రాత్రి విజిట్‌కి వెళ్ళినట్లు రాయలేదు. అసలు రోజంతా ఎక్కడికీ విజిట్‌కి వెళ్ళినట్లు లేదు డైరీలో. డైరీ క్లినిక్‌లో ఉన్నది కనుక మర్నాడు పొద్దున్న రాయవచ్చని అనుకుని ఉంటాడా? ఆ రాత్రి అర్జంటు కేసుమీద విజిట్‌కి వెళ్ళివుంటే ఆ రోగి తరపున వాళ్ళు పార్వతితో, పోలీసులతో ఆ విషయం చెప్పివుండేవాళ్ళు. కనుక డాక్టరు అంత రాత్రివరకూ క్లినిక్‌లో ఉండటానికి కారణం అతని వృత్తికి సంబంధించినది కాదు" అన్నాడు.

"ఆంతరంగిక విషయమైతే జయంతికి సంబంధించినది అయివుండాలి" అన్నాడు రాజు.

యుగంధర్ తలవూపి "మనం యిలా ఎంతకాలం చర్చించినా ఏమీ తేలదు. ఏక్సిడెంట్ జరిగినపుడు ఆ రోడ్ మీద రాజయ్యర్‌కి కనిపించిన మనిషి ఎవరో తెలుసుకోవాలి. జయంతి సెంట్రల్ స్టేషన్ నించి ఎక్కడికి వెళ్ళిందో తెలుసుకోవాలి. ఈ రెండూ చాలా అవసరం. నువ్వు గిండీకి వెళ్ళి వాకబు చెయ్యి. నేను స్టేషన్‌కి వెళతాను" అన్నాడు యుగంధర్.

9

గిండీ రైలు స్టేషన్‌కి ఎదురుగా వున్న రాజా కాఫీ హోటల్లోకి వెళ్ళాడు రాజు. గల్లా పెట్టె దగ్గిర కూర్చున్న అతన్ని చూసి "రాజయ్యర్ గారు తమరేనా?" అడిగాడు.

"అవును" అన్నాడతను.

"నా పేరు రాజు. డిటెక్టివ్ యుగంధర్ అసిస్టెంట్‌ని. డాక్టర్ శ్రీనివాస్ కారు ప్రమాదం గురించి దర్యాప్తు చేస్తున్నాను" అన్నాడు.

రాజయ్యర్ విసుగ్గా చూసి "ఇప్పటికి ఓ వందసార్లయినా పోలీసులు యిక్కడికి వచ్చి అడిగిన ప్రశ్నలే మళ్ళీ అడిగారు. కొత్తగా నేను చెప్పగలిగింది ఏమీలేదు ఆ సమయాన నేను అటువెళ్ళడం నా దురదృష్టం. అటు వెళ్ళినవాణ్ణి నోరుమూసుకుని నా దారిన నేను ఇంటికి వెళ్ళకుండా పౌరసత్వ బాధ్యత అని పోలీసులకి ఫోన్ చెయ్యడం నా బుద్ధిపొరపాటు" అన్నాడు.

రాజు నవ్వి "మిమ్మల్ని ఎక్కువ వేధించను కాస్త క్షమించి నా ప్రశ్నలకి జవాబులు చెపితే సంతోషిస్తాను" అన్నాడు.

రాజయ్యర్ కూడా నవ్వి "అడగండి, కాఫీ తాగుతారా?" అన్నాడు.

"ఒద్దు. మీరు హోటల్‌నించి బయలుదేరి వెళుతున్నప్పుడు ఏక్సిడెంట్ జరిగినచోటు దగ్గిర తోవలో ఎవరో ఓ మనిషి కాలినడకన వెళ్ళడం చూశానన్నారు. ఏక్సిడెంట్ జరిగిన చోటునించి సరిగా ఎంతదూరంలో అతను మీకు కనిపించాడు."

"ఒక ఫర్లాంగు దూరం వుంటుంది."

"సైకిల్ మీద వెళుతున్నారు. మీ సైకిల్‌కి లైటున్నదా?"

"ఉన్నది. నూనెదీపం."

"కనుక సైకిల్ తనవైపు వస్తుండడం అతను దూరాన్నించే చూసివుండాలి."

"అవును గుడ్డివాడు అయితే తప్ప."

"మీకు కనిపించకుండా దాక్కోవాలని అతను అనుకుని వుంటే అందుకు అవకాశం ఉందా?"

"ఎందుకు లేదు? ఏ చెట్టు వెనక్కో వెళ్ళి దాక్కునుండవచ్చు."

"అతనికి ఎదురుగా మీరు వెళ్ళినప్పుడు మీ వైపు చూశాడా?"

"లేదు మొహం అవతలవైపుకి తిప్పుకున్నాడు."

"మీ వైపు తిరిగి వుంటే సైకిల్ దీపం వెలుగులో అతని మొహం మీకు కనిపించేదా?"

"కనిపించేది అనుకుంటాను."

"అతను కావలసి మీకు కనిపించకుండా తన మొహం పక్కకి తిప్పుకున్నాడంటారా?"

రాజయ్యర్ నిమిషం పాటు ఆలోచించి "ఆలోచిస్తే అలాగే అనిపిస్తోంది" అన్నాడు.

"ఏక్సిడెంట్ జరిగిన చోటినించి అతను మీకు కనిపించిన చోటువరకూ మీరు నడుస్తున్న రోడ్డుకి పక్క రోడ్లు ఏవీలేవు. ఆ ప్రాంతల ఏ యింట్లోంచో అడ్డదారిన పడి రోడ్లోకి రావడానికి వీలుంటుందా?"

"ఆ ప్రాంతంలో యిళ్ళేవీ లేవు. ఒక మైలుదూరంలో ఓ కాలనీ ఉంది. ఆ కాలనీ వాళ్ళకి గిండి దగ్గిర రోడ్డు ఉన్నది."

"ఈ స్టేషన్ ప్రాంతాల్లో రాత్రి పన్నెండు గంటలు దాటాక ఏ షాపయినా తెరిచి వుంటుందా?" అడిగాడు రాజు.

"అదుగో ఎదురుగా వున్న ఆ టీకొట్టు తెరిచి ఉంటుంది. ఆ వైపున వున్న బోర్డింగ్ అండ్ లాడ్జింగ్ హౌస్ గేటు ముందు రాత్రంతా ఒక గూర్ఖా కాపలా ఉంటాడు. అసలు రాత్రిళ్ళు అన్ని సమయాలలోనూ యీ రోడ్డుమీద రద్దీ వుంటుంది. కారులు, లారీలు, బస్సులు. ఇది ట్రంక్ రోడ్డు కదూ" అన్నాడు రాజయ్యర్.

"థాంక్స్" చెప్పి రాజు హోటల్లోంచి బయలుదేరి ఎదురుగా వున్న టీ కొట్టులోకి వెళ్ళాడు.

"దాదాపు పదిరోజుల క్రితం ఆలందూర్ రోడ్డుమీద అర్ధరాత్రి కారు ఏక్సిడెంట్ జరిగింది జ్ఞాపకమున్నదా?" అడిగాడు రాజు కొట్టు అతన్ని.

"ఆం ఎవరో డాక్టరు పోయాడు. ఏం?"

"ఏక్సిడెంట్ జరిగిన ఓ పావుగంట ముందు ఆ రాత్రి ఎవరయినా ఓ మనిషి కాలినడకన ఇటు వచ్చాడా?"

"అవును. పావుగంటేమిటీ దాదాపు గంట ముందు" అన్నాడు టీ కొట్టు అతను.

ఏక్సిడెంట్ విషయం టీకొట్టు అతనికి ఆలస్యంగా తెలిసి వుంటుందని రాజు జ్ఞాపకముంచుకుని "ఆం గంటకి ముందు అతన్ని మీరు చూశారా?" అడిగాడు.

"దూరాన్నించి చూశాను. రాజయ్యర్ హోటల్‌కి అవతల నిలుచున్నాడు. నా కొట్టుకి రాలేదు."

"నిలుచుని ఏం చేశాడు?"

"ఒక లారీ ఆపి దాంట్లో ఎక్కి వెళ్ళాడు."

"లారీకి సంబంధించిన మనిషా?"

"ఏమో? నాకెలా తెలుస్తుంది?"

"ఎలా వున్నాడు? ఆనవాలు చెప్పగలరా?"

"ఫుల్ సూట్‌లో ఉన్నాడు ఫెల్ట్‌హేట్ పెట్టుకునున్నాడు. పొడుగ్గా వున్నాడు. అంతే చెప్పగలను."

"ఆ లారి నెంబరు కానీ, ఏ కంపెనీదో చెప్పగలరా?"

"సారీ సార్ నేను అదేమీ చూడలేదు. నా పనిలో నేను ఉండిపోయాను" అన్నాడు టీ కొట్టు అతను.

"లారీ ఊళ్ళోకి వెళ్ళిందా? లేక దక్షిణానికి వెళ్ళిందా?" అడిగాడు రాజు.

"టౌన్ వైపే వెళ్ళింది సార్."

"లారీ కోసం ఎంతసేపు అక్కడ కాచుకున్నాడు అతను?"

"ఓ అయిదు నిముషాలు."

"థాంక్స్" చెప్పి రాజు అక్కణ్ణించి బయలుదేరాడు.

10

"పదిరోజుల క్రితం ఒక యువతి టాక్సీలో వచ్చి ఇక్కడ దిగింది సామానుతో. మీలో ఎవరయినా ఆమె సామాను మోసికెళ్ళి రైలులో పెట్టారా?" అడిగాడు యుగంధర్ సెంట్రల్ రైల్వే స్టేషన్ పోర్టికోలో నిలబడ్డ పోర్టర్లని.

"అయ్యా! రోజూ రెండు వందలమంది ఆడవాళ్ళు ఇక్కడ టాక్సీలలో, కార్లలో దిగుతూ ఉంటారు. పదిరోజుల క్రితం కాదు సరికదా, నిన్నటి విషయం అడిగినా చెప్పలేము" అన్నాడు నవ్వుతూ ఓ పోర్టర్.

యుగంధర్ కూడా నవ్వాడు. ఆ పోర్టర్లని ఆ విధంగా సంభాషణలోకి దింపాలనే యుగంధర్ ప్రయత్నం.

"అవును. కష్టమే. కానీ మీలో కొంతమందికి ఎక్కువ జ్ఞాపకశక్తి ఉంటుంది అనుకుంటాను."

"ఎంత జ్ఞాపకశక్తి వుంటే మాత్రం ఏం ప్రయోజనం సార్" అన్నాడు ఇంకో పోర్టర్.

"ఆ అమ్మాయి ఫోటో నాదగ్గరున్నది. చూపిస్తాను. ఎవరికయినా జ్ఞాపకం వస్తుందేమో?" అంటూ యుగంధర్ జేబులోంచి జయంతి ఫోటో తీసి చూపించాడు. యుగంధర్ చుట్టూ నిలుచున్న పోర్టర్లు మెడలు వంచి చూస్తున్నారు.

"ఇలా కాదు. ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళు చూడండి" అని ఫోటో ఏక పోర్టర్‌కి ఇచ్చాడు యుగంధర్.

"నేను యీమెని చూశాను సార్" అన్నాడు ఒక పోర్టర్.

"అలాగా. ఎన్ని రోజుల క్రితం?"

"దాదాపు పదిరోజుల క్రితం సార్. బాగా జ్ఞాపకమున్నది."

"ఈ అమ్మాయేనా?"

"అవును సార్. యీమే."

"ఏ రైలు ఎక్కింది?"

"రైలు ఎక్కలేదు సార్. టాక్సీ ఎక్కింది."

"టాక్సీ ఎక్కిందా? టాక్సీ దిగిందా?" అడిగడు యుగంధర్.

"టాక్సీలోంచి దిగడం నేను చూడలేదు సార్. టాక్సీలో సామాను పెట్టాను. ఆమె ఎక్కింది. టాక్సీ వెళ్ళిపోవడం చూశాను" అన్నాడు ఆ పోర్టర్.

"ఈ అమ్మాయేనని నీకు నిశ్చయంగా ఎలా తెలుసు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"కాస్త గొడవ జరిగిందిలెండి."

"ఇక్కడికి వచ్చి ఎవర్నో దింపిన టాక్సీలోకి సామాను ఎక్కించమన్నది. క్యూలో వున్న టాక్సీలో ఎక్కాలి కానీ ఆ టాక్సీ ఎక్కనివ్వరని చెప్పాను. నా మాట నమ్మక టాక్సీ డ్రైవర్ని అడిగింది. అతను నేను చెప్పినట్టే చెప్పాడు. నన్ను వెళ్ళి ఇంకో టాక్సీ తీసుకురమ్మన్నది. క్యూ దగ్గిర పోలీసు కానిస్టేబుల్ ఉంటాడనీ, నన్ను టాక్సీ తీసుకురమ్మన్నది. క్యూ దగ్గిర పోలీసు కానిస్టేబుల్ ఉంటాడనీ, నన్ను టాక్సీ తీసుకు రానివ్వడని చెప్పాను. అయితే పోర్టర్లు దేనికి అని అడిగింది. టాక్సీలో సామానులు పెట్టడానికనీ డ్రైవర్ సామానులు ఎత్తి పెట్టడనీ చెప్పాను. కోపంగా వెళ్ళిపోయి టాక్సీ తనే తెచ్చుకున్నది. సామాను టాక్సీలో పెట్టాను. నాకు రూపాయి ఇచ్చింది. అసలే కోపంగా వున్న మనిషి ఇంకా ఏమైనా అడిగితే ఇవ్వదని ఊరుకున్నాను" అన్నాడు ఆ పోర్టర్.

"వెరీగుడ్ ఆ టాక్సీ నెంబరు తెలుసా?"

"తెలియదండీ డ్రైవర్ తెలుసు. పేరు షణ్ముగం."

"ఎక్కడికి తీసుకెళ్ళమన్నదో విన్నావా?"

"లేదండీ. టాక్సీ ఎక్కుతున్నప్పుడు డ్రైవర్‌కి ఏం చెప్పిందో నేను వినలేదు."

యుగంధర్ అయిదు రూపాయల నోటు తీసి ఆ పోర్టర్‌కి ఇచ్చాడు.

"ఆ డ్రైవర్ షణ్ముగం వస్తే మీ దగ్గిరికి పంపించనా?" అడిగాడు అతను.

"అవసరంలేదు. నేనే వెళ్ళి కనుక్కుంటాను" అని యుగంధర్ స్టేషన్‌నించి బయలుదేరాడు.

రాత్రి పదకొండు గంటలయింది. గిండి రైలు స్టేషన్‌కి ఎదురుగా నిలుచున్నాడు రాజు. మద్రాసు వైపు వెళుతున్న ప్రతి లారీని ఆపుతున్నాడు.

"పదిరోజుల క్రితం మీరు ఇక్కడ, ఇదే స్థలంలో ఎవర్నయినా మీ లారీ ఎక్కించుకుని తీసుకెళ్ళారా?" అదే ప్రశ్న. అడిగిన ప్రశ్నే మళ్ళీ యింకో లారీ రాగానే ఆపి ఆ డ్రైవర్ని అడుగుతున్నాడు.

అతన్నెవర్నో ఎక్కించుకున్న లారీ మళ్ళీ అదే రోడ్డువెంట అదే టైంకి వస్తుందని నిశ్చయం ఏమీలేదు. ఆ లారీ ఏదయినా ట్రాన్స్‌పోర్ట్ కంపెనీదయితే రావచ్చు. అందుకని రాజు ప్రయత్నిస్తున్నాడు. మరే ఊర్నించో వచ్చిన లారీ అయితే, మళ్ళీ అటు రాకపోవచ్చునని రాజుకి తెలుసు. అయినా ప్రయత్నం చెయ్యక తప్పదు. అపరాధ పరిశోధకుడికి చాలా సహనముండాలి అని యుగంధర్ ఎన్నోసార్లు చెప్పాడు. రాజు ఆ విషయం జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని తనలో తను నవ్వుకున్నాడు. అప్పటికి ఇరవై ఎనిమిది లారీలని ఆపాడు. అందరూ మాకు తెలియదంటే తెలియదన్నారు. పన్నెండున్నర అయింది. విసుగెత్తింది. ఏమైనా సరే తెల్లారేటంతవరకూ తను అక్కడ వుండి వచ్చే ప్రతి లారీని ఆపి అడగవలసిందే అని నిశ్చయించుకున్నాడు.

రాతి రెండు గంటల ప్రాంతంలో బెంగుళూరునుంచి వస్తున్న ఓ లారీ డ్రైవర్ "అవును సార్ పదిరోజుల క్రితం ఓ పెద్దమనిషిని యిక్కడ నా లారీలో ఎక్కించుకున్నాను" అన్నాడు.

రాజు మొహం వికసించింది.

"నీతో మాట్లాడాలి. మిమ్మల్ని ఇక్కడ ఇలా ఆపి పెట్టడం మంచిదికాదు. నేనూ లారీలో వస్తాను. డ్రైవ్ చేస్తూ నేను అడిగే ప్రశ్నలకి సమాధానాలు చెప్పవచ్చు" అన్నాడు రాజు.

లారీ డ్రైవర్ రాజుని అనుమానంగా చూశాడు. "మీరెవరు?" అడిగాడు. రాజు చెప్పాడు. తన ఐడెంటిఫికేషన్ కార్డు యిచ్చాడు.

లారీ డ్రైవర్ తృప్తిపడి "సరే రండి" అని లారీ పోనిచ్చాడు.

క్లీనర్ వెనక్కి వెళ్ళాడు. రాజు డ్రైవర్ పక్కన కూర్చుని "ఈ లారీలో ఆ వేళ ఎక్కిన అతను ఎలా ఉన్నాడో వర్ణించి చెప్పగలరా?" అడిగాడు.

"ఫుల్ సూటులో ఉన్నాడు. ముదురు కాఫీరంగు సూటు, ఫెల్టు హేట్ పెట్టుకున్నాడు. ఒక సిగిరెట్ తర్వాత ఇంకొకటి వెలిగిస్తూనే ఉన్నాడు."

"మొహం చూడలేదా?"

"చూశాను. ఆనవాలు ఉండే మొహం కాదు. చామనఛాయ."

"అలాకాదు. ఇంకా వివరంగా చెప్పాలి. మీసాలున్నాయా? కళ్ళద్దాలు పెట్టుకున్నాడా? మొహం మీద మచ్చ ఏదయినా ఉందా? ఇలాటివి" అన్నాడు రాజు.

డ్రైవర్ నవ్వి "సారీ సార్ నేను అంత పట్టింపుగా అతని మొహం చూడలేదు. కళ్ళద్దాలు లేవనుకుంటాను. మీసాలున్నాయో లేవో నాకు జ్ఞాపకం లేదు. మచ్చలు, గాట్లు వున్నాయో లేవో నేను చూడలేదు. అతని మొహం జ్ఞాపకం పెట్టుకుని తర్వాత అతన్ని వర్ణించి చెప్పవలసి ఉంటుందని నేను అనుకోలేదు" అన్నాడు.

రాజు కూడా నవ్వి "నిన్ను ఆపి ఏమని అడిగాడు?" అన్నాడు.

"ఊళ్ళోకి వెళ్ళేటట్టుంటే దింపమని అడిగాడు. డబ్బు యిస్తానన్నాడు."

"అర్ధరాత్రి అక్కడ ఏం చేస్తున్నదీ, అంత రాత్రివేళ ఊళ్ళోకి ఎందుకు వెళుతున్నదీ చెప్పలేదా?"

"ఏదో గొణిగాడు. నేను వినిపించుకోలేదు."

"ఊళ్ళో ఎక్కడ దింపమన్నాడు?"

"మౌంట్ రోడ్ మీదుగా వెళుతున్నావా? అని అడిగడు. అవునన్నాను. మౌంట్ రోడ్లో దింపమన్నాడు."

"మౌంట్ రోడ్లో ఎక్కడ దిగాడు?"

"రౌండ్ తానా దగ్గిర."

"అప్పుడు టయిం ఎంత అయివుంటుంది?"

"పన్నెండున్నర దాటి వుండాలి. రాత్రి ఆట సినిమాలు చూసివచ్చిన జనం టాక్సీల కోసం తిరుగుతుండడం గమనించాను."

"నీకు డబ్బు ఇచ్చాడా?"

"ఆ! ఒక రూపాయి ఇచ్చాడు."

"చాలా థాంక్స్" అని రాజు ఆ లారీ డ్రైవర్‌కి అయిదురూపాయల నోటు ఇచ్చాడు. మౌంట్ రోడ్లో దిగేశాడు. రాత్రి మూడు గంటలయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments